

Intervju med Kent Andersson, Intervjuperson nr 31

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 01:04:07

Datum: 2018-07-26

Intervjuare: Marie Nyberg

Plats: Sarauws rum, Göteborgs stadsmuseum

Tid: 13.30 – 14.45

Intervju med Kent Andersson

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:00]: Ja, då sitter jag, Marie Nyberg här idag, den 26e juli, en av årets varmaste dagar. Med Kent Andersson.

Talare 1 [00:00:12]: [pustar 00:00:12] [skrattar 00:00:12] Ja.

Intervjuare 1 [00:00:14]: Och vi ska prata här om ditt liv i Göteborg och lite grann om lite stadsdelar och lite annat.

Talare 1 [00:00:19]: Mm.

Intervjuare 1 [00:00:20]: Äh, och jag kan börja med, du heter ju Kent Andersson, ja.

Talare 1 [00:00:27]: Ja.

Intervjuare 1 [00:00:27]: Äh, var bor du någonstans?

Talare 1 [00:00:29]: Idag bor jag vad heter det på Topasgatan nio i Västra Frölunda.

Intervjuare 1 [00:00:31]: Ja.

Talare 1 [00:00:34]: Och har gjort det dom senaste, oj, herre min värld, 42 åren.

Intervjuare 1 [00:00:36]: Oj, ända sen dom byggdes höll jag på att säga.

Talare 1 [00:00:40]: Nej, riktigt så galet är det inte men.

Intervjuare 1 [00:00:42]: Nej.

Talare 1 [00:00:43]: Det är många år.

Intervjuare 1 [00:00:46]: Ja. När är du född?

Talare 1 [00:00:49]: -44.

Intervjuare 1 [00:00:51]: Mm, -44. Ähm. Är du född i Göteborg eller har du flyttat hit?

Talare 1 [00:00:55]: Jag är född, jag är riktig göteborgare för jag är född i Haga.

Intervjuare 1 [00:00:59]: Ja.

Talare 1 [00:01:00]: [skrattar 00:01:00]

Intervjuare 1 [00:01:01]: Ja, just det.

Talare 1 [00:01:03]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:03]: Ja just det. Och du är ju pensionär nu då?

Talare 1 [00:01:08]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:09]: Ja.

Talare 1 [00:01:11]: Ja, både och, jag jobbar för fullt, men jag är pensionär.

Intervjuare 1 [00:01:12]: Ja, ja just det, det brukar vara så.

Talare 1 [00:01:14]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:17]: Äh, vad, du är ju född göteborgare?

Talare 1 [00:01:19]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:20]: När flyttade ni från Haga då? Du sa du föddes där?

Talare 1 [00:01:23]: Äh, vi flyttade, morsan och jag, 1961 till Järnbrott.

Intervjuare 1 [00:01:28]: Ja.

Talare 1 [00:01:29]: Ja.

Intervjuare 1 [00:01:30]: Var det för att dom byggde nytt där då eller?

Talare 1 [00:01:33]: Nej, nej, det var inga nya hus utan det var det att vi fick, mamma fick väl nog av den här omoderna två rum och kök och dass på gården, eller vad säger jag, två, ett rum och kök och dass på gården.

Intervjuare 1 [00:01:44]: Ja.

Talare 1 [00:01:45]: För att det var ju främst kvinnorna som det blev hårt och jobbigt för.

Intervjuare 1 [00:01:47]: Ja.

Talare 1 [00:01:48]: Det.

Intervjuare 1 [00:01:49]: Hur gammal var du när ni flyttade därifrån?

Talare 1 [00:01:52]: Sjutton. Och det var ju som att komma till en ny värld.

Intervjuare 1 [00:01:55]: Ja.

Talare 1 [00:01:55]: Tänka dig, toalett inne och badkar.

Intervjuare 1 [00:01:59]: Ja.

Talare 1 [00:02:00]: Ja, det var.

Intervjuare 1 [00:02:02]: Var någonstans bodde du i Haga, på?

Talare 1 [00:02:03]: På gårdshuset, Skanstorget 16.

Intervjuare 1 [00:02:07]: Jaha, i gårdshuset som låg mitt på gården då?

Talare 1 [00:02:08]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:10]: Ja.

Talare 1 [00:02:11]: För det var det revs, medan huset mot gatan är ju kvar idag.

Intervjuare 1 [00:02:15]: Ja.

Talare 1 [00:02:15]: Ja. Så att, ja.

Intervjuare 1 [00:02:19]: Nej det var ju lite så förr, men det tänker man ju inte på nu, att det fanns ju ofta ett gårdshus mitt på gården.

Talare 1 [00:02:22]: Ja, o ja. Man förtätade liksom verkligen. Ja. Så att mina minnen från Haga, dom går aldrig ur, och idag, jag är till och med guide i Haga.

Intervjuare 1 [00:02:36]: Jaha.

Talare 1 [00:02:38]: Ja. Så att det ligger mig, tiden i Haga ligger mig väldigt varmt om hjärtat.

Intervjuare 1 [00:02:42]: Ja.

Talare 1 [00:02:43]: För att jag trott att...

Intervjuare 1 [00:02:45]: Men tyckte du så när du bodde där också då eller tyckte du?

Talare 1 [00:02:46]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:47]: Det var jobbigt eller?

Talare 1 [00:02:49]: Aldrig någonsin. Utan vi hade det alltid, det har jag förstått i efterhand, skäligen fattigt morsan och jag va, för att morsan och farsan skilde sig när jag var nio.

Intervjuare 1 [00:02:57]: Ja.

Talare 1 [00:02:58]: Och hon fick ju ha hjälp av socialen och det ena med det andra, men jag upplevde oss aldrig som fattiga. Aldrig någonsin.

Intervjuare 1 [00:03:06]: Nej.

Talare 1 [00:03:07]: En enda gång, och det var när vi var hos socialen och skulle få en examenskostym.

Intervjuare 1 [00:03:12]: Mm.

Talare 1 [00:03:13]: Och den var grön som gräs alltså, och jag skämdes, och ett par klumpiga bruna skor. Det var enda gången jag kände mig fattig, det liksom, det skrek fattige Kent, va.

Intervjuare 1 [00:03:25]: Ja.

Talare 1 [00:03:26]: Men aldrig annars, så att jag säger, jag välsignar att jag fick växa upp på detta viset, för att samhället var bland annat väldigt annorlunda, vad man brydde sig på ett annat vis. Kent Andersson kunde inte ställa till jävelskap om mamma inte var hemma, utan då kom grannkärringa och tog mig i örat istället. Så.

Intervjuare 1 [00:03:44]: Fanns en annan sammanhållning?

Talare 1 [00:03:46]: Oj oj, ja det går inte att jämföra idag, va, nej.

Intervjuare 1 [00:03:49]: Nej.

Talare 1 [00:03:50]: Som sagt var, det, det, det var en fantastisk tid.

Intervjuare 1 [00:03:55]: Men när du var sjutton, hade du börjat jobba då eller?

Talare 1 [00:03:57]: Ja, jag hade börjat jobba som mopedbud på en firma som hette Frank V Hultengren på Viktoriagatan. Det var mitt allra första jobb. Och det fick jag via arbetsförmedlingen som på den tiden låg på Viktoriagatan, två hus längre ner. Och att ha moppe och komma till Järnbrott, det var väldigt populärt, för jag fick låna med mig flakmoppen hem. Och det var ju hemskt roligt, för att tjejerna, särskilt, tyckte ju om att sitta på flaket och åka med. Så då blev Kent väldigt populär [skrattar 00:04:30].

Intervjuare 1 [00:04:30]: Mm.

Talare 1 [00:04:32]: Det så.

Intervjuare 1 [00:04:33]: Det var ju inte många som hade egen moped på den tiden?

Talare 1 [00:04:34]: Nej, precis. Så att, men då var ju Järnbrott var ju våldsamt annorlunda då, när jag kom 61 -, för jag bodde alltså på Rundradiogatan, det ligger tre höghus där, och när jag gick ut på gräsmattan och ställde mig så såg jag ju kor där som det idag är hus, dom gick där ute och betade. Och så började man bygga dom här husen, och då sa vi unga som då var i tonåren, det finns väl inte en jäkel som vill bo i så hemska hus [skrattar 00:05:03]. Men det gjorde det ju. Och sen kom ju då så småningom, dom började bygga Frölunda torg och det ena med det andra. Men när vi flyttade ut då så var ju fortfarande ladugården på den gamla gården, Ekebacksgården, den var kvar. Vet du var Ekeback, den här fritidsgrejen ligger i Frölunda?

Intervjuare 1 [00:05:22]: Nej, inte säker.

Talare 1 [00:05:25]: Nej, men du vet var kulturhuset ligger?

Intervjuare 1 [00:05:27]: Ja.

Talare 1 [00:05:28]: På nedersidan där ligger det en gul byggnad som är Ekebacks fritidsgård. Och tvärsöver den smala vägen låg det en ladugård som var kvar från gården.

Intervjuare 1 [00:05:37]: Mm.

Talare 1 [00:05:37]: Och det var alltid förberett för att latja med tjejerna, för det var hö och allting, på rännet och så, vi hade väldigt roligt där.

Intervjuare 1 [00:05:44]: [skrattar 00:05:45]

Talare 1 [00:05:46]: Så att Järnbrott, och sen var vi en stor jäkla hög med killar och tjejer, och en del av dom hade faktiskt så pass tidigt, hade moppar va. Så att det är också ett kärt minne liksom, Järnbrott har också en speciell vad heter det gloria, men inte som Haga.

Intervjuare 1 [00:06:07]: Nej.

Talare 1 [00:06:08]: Nej.

Intervjuare 1 [00:06:09]: Nej, Haga är ju lite äldre så att, eller ja.

Talare 1 [00:06:10]: Absolut [skrattar 00:06:11]

Intervjuare 1 [00:06:12]: Åtminstone som för...

Talare 1 [00:06:13]: Ja, nej men Järnbrott, jag älskade Järnbrott och det var aldrig någon som blev ifrågasatt för att man kom som nästan som fattiglapp då, va, ut till och fick det här. Utan

man blev ju genast en kille i gänget va, man accepterades för den man var och så, och en del då, jag har, tyvärr så har jag inte kontakt med alla dom, för vi var nog en 20, 25 killar och tjejer som hängde ihop där och for omkring med moppar och det ena med det andra. Men jag har tyvärr inte kontakt med någon av dom idag.

Intervjuare 1 [00:06:43]: Nej. Dom i Haga då, är det någon?

Talare 1 [00:06:47]: Ja, min allra bästa kompis som har oturen att ha samma förnamn som jag, han har jag kontakt med. Och likadant två tjejer som jag hade kontakt med, vi har också kontakt idag va. Och sen har jag en som jag har kontakt med som jag gick i skolan ihop med, som är med i den här föreningen gamla Annedals-pojkar och flickor. Han har jag också kontakt med, så det är några här och där som jag har igång va.

Intervjuare 1 [00:07:17]: Mm.

Talare 1 [00:07:18]: Så att, och det roliga, när man bodde i Haga, man gick väldigt kort, man gick inte utanför stadsdelen nästan någon gång, och vissa gator, man gick ner och sen tog man tvärgatan och så vidare, man gick aldrig särskilt långt. Och ett område som absolut mamma inte ville man skulle gå när det började närma sig kvällen, det var ju Järntorget.

Intervjuare 1 [00:07:39]: Ja.

Talare 1 [00:07:39]: Det var där allt buset var. Så att, men du får stoppa mig, för jag går bara på [skrattar 00:07:46].

Intervjuare 1 [00:07:45]: Nej men det är jätteintressant. Och det är ju gärna platser, man kan berätta om platser också.

Talare 1 [00:07:49]: ja, ja.

Intervjuare 1 [00:07:51]: Och jag tänker Järntorget var ju arbetarrörelsens plats också tänker man?

Talare 1 [00:07:54]: Oj, oj, du jag säger det att, har ju läst på då mycket i och med att jag guidar, att den Göteborgska arbetarrörelsen föddes ju i Haga, där låg ju det första Folkets hus.

Intervjuare 1 [00:08:06]: Ja.

Talare 1 [00:08:07]: I hörnet utav Bergsgatan och Skolgatan.

Intervjuare 1 [00:08:11]: Mm.

Talare 1 [00:08:11]: Som sen blev härbärke då. Så att, så att det finns ju foton här i samlingarna där hela Skanstorget är knöfullt med folk och röda fanor och allt möjligt, och så tågade, första maj då, och så tågade man därifrån ner till Järntorget, från Järntorget till Heden. Så att, Haga har en enorm betydelse för arbetarrörelsen, den tidiga arbetarrörelsen.

Intervjuare 1 [00:08:39]: Mm. Just det. Men, hur länge bodde ni i Järnbrott då?

Talare 1 [00:08:44]: Tills jag gifte mig -65.

Intervjuare 1 [00:08:46]: Mm.

Talare 1 [00:08:47]: Så det var inte så många år.

Intervjuare 1 [00:08:48]: Nej.

Talare 1 [00:08:49]: Och att jag blev gift var konstigt, för jag hade precis varit ute på landet och jobbat som dräng då.

Intervjuare 1 [00:08:51]: Mhm.

Talare 1 [00:08:53]: Utav någon anledning, för att alla mina förfäder är ju bönder. Och då fick jag för mig att jag skulle jobba som dräng några år. Och så kom jag tillbaka till Göteborg, och så var det nyår, och så sa mamma då till mig att, önska ett nyårs, eller en nyårsönskan nu. Ha, och då sa jag, det kommer jag ihåg än idag, jag önskar jag träffar en trevlig kvinna som jag kan gifta mig med. Dagen efter träffar jag Mona, som jag idag, 53 år senare är gift med fortfarande.

Intervjuare 1 [00:09:26]: Oj. Mm.

Talare 1 [00:09:28]: Det är inte illa. 53 år.

Intervjuare 1 [00:09:31]: Var träffade du henne någonstans?

Talare 1 [00:09:32]: Ja det är också sån där himla märklig historia, för då jobbade jag faktiskt på Konsum till lager på i Sannegården, alltså tvärsöver kanalen. Och där hade jag en jobbkompis, och jag sov ofta över i hans lägenhet på Vegagatan, också då ett rum och kök och dass och så. Och en dag så kom det ner en man och sa, vill ni lyssna när min dotter spelar gitarr. Ja, givetvis, och ner kom hon, och då stannade nästan hjärtat [skrattar 00:10:01], jag blev direkt tagen, för hon var då klädd i en mossgrön lång klänning och långt hår och [suckar 00:10:08].

Intervjuare 1 [00:10:06]: Mm, [skrattar 00:10:08]

Talare 1 [00:10:09]: Och så började hon spela. Och sen dess så är det bara, via min kompis då som jag sov hos träffade jag den jag är ihop med idag, 53 år senare, det är inte klokt.

Intervjuare 1 [00:10:19]: Nej.

Talare 1 [00:10:21]: Helt otroligt, en riktig sån här Kalle Anka höll jag på att säga, Askungen-saga.

Intervjuare 1 [00:10:27]: Ja.

Talare 1 [00:10:28]: Ja.

Intervjuare 1 [00:10:29]: Men hon, spelade hon gitarr och uppträdde och så?

Talare 1 [00:10:32]: Ja, o ja. Nej inte så uppträdde ute.

Intervjuare 1 [00:10:33]: Inte ute.

Talare 1 [00:10:35]: Nej, bara i familjekretsen.

Intervjuare 1 [00:10:36]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:10:38]: Så att, ja det är konstigt liksom, man säger, att vi träffades så tidigt, för hon var bara då, herregud, hon hade nätt och jämnt fyllt 15.

Intervjuare 1 [00:10:47]: Oj.

Talare 1 [00:10:46]: Ja, så hon är några år yngre än mig.

Intervjuare 1 [00:10:49]: Ja, det nästan gå till kungs.

Talare 1 [00:10:50]: Och så är vi ihop ännu, det är nästan omöjligt att träffa en tonåring så. Och så bara, ja.

Intervjuare 1 [00:10:57]: Mm.

Talare 1 [00:10:57]: Nej, men fråga du, för jag bara babblar på.

Intervjuare 1 [00:10:58]: Ja, men gifte ni, eller?

Talare 1 [00:11:01]: -65.

Intervjuare 1 [00:11:02]: Ja, flyttade ni efter det då?

Talare 1 [00:11:03]: Äh, när vi gifte oss så flyttade vi till Prästgårdsängen där vi fick en trea på sjunde våningen, för att frugan jobbade på dom som byggde huset, och då fick hon en tjänstebostad.

Intervjuare 1 [00:11:13]: Mm.

Talare 1 [00:11:14]: Men sen så skar det sig lite mellan henne och den hon jobbade ihop med, så att vi bodde där i två år, ja, sen flyttade vi ut till Bergskristallsgatan i Frölunda.

Intervjuare 1 [00:11:26]: Mm.

Talare 1 [00:11:26]: Och där träffade jag en underbar familj, dom var konstnärer båda två, dom hette Ansö. Hon målade och han var konsertpianist.

Intervjuare 1 [00:11:36]: Mm.

Talare 1 [00:11:36]: Och vi hade såna underbara saker ihop med dom här människorna. Så jag säger det att, när jag blickar bakåt vet du, jag har så himla mycket att vara tacksam för, så otroligt många fantastiska minnen.

Intervjuare 1 [00:11:52]: Mm.

Talare 1 [00:11:52]: Och det är ju så med minnen, man går ju inte och tänker på dom dagligen.

Intervjuare 1 [00:11:56]: Nej

Talare 1 [00:11:57]: Men när man börjar prata om dom såhär, då bara väller, det är därför jag säger, du får stoppa mig [skrattar 00:12:01], för att det bara väller fram va, att alla dessa fantastiska och allting jag fått vara med om, det... Och jag hade ju en dröm då att få skriva, liksom, men liksom skriva, det duger inte jag till idag, jag skrev ju mellan tio och 15 böcker.

Intervjuare 1 [00:12:19]: Oj.

Talare 1 [00:12:19]: Ja [skrattar 00:12:19].

Intervjuare 1 [00:12:19]: Är det böcker om staden då eller?

Talare 1 [00:12:22]: Nej, jag har inte skrivit om Göteborg, jag håller på att snickra på att det ska bli nu va, nej. Detta är dels på eget förlag, dels för föreningar, dels för ett par banker, är det något mer... Ja och så en ordbok också då.

Intervjuare 1 [00:12:37]: Mm.

Talare 1 [00:12:37]: Så att jag har pirrat på, så även den drömmen fick gå i uppfyllelse.

Intervjuare 1 [00:12:41]: Ja. Ja men det är ju roligt.

Talare 1 [00:12:43]: Ja, jag säger, jag har bara gått omkring i livet och haft roligt egentligen.

Intervjuare 1 [00:12:47]: Mm, det är fantastiskt fint. Och sen fick ni barn eller?

Talare 1 [00:12:51]: Två stycken varav en är i livet.

Intervjuare 1 [00:12:54]: Ja.

Talare 1 [00:12:54]: Ja, min son dog förra året, femte maj.

Intervjuare 1 [00:12:57]: Mm.

Talare 1 [00:12:58]: Utav plötsligt bara hjärtstopp, dom hittade honom död i sängen på morgonen bara.

Intervjuare 1 [00:13:01]: Nej men.

Talare 1 [00:13:03]: Ja.

Intervjuare 1 [00:13:03]: Ja.

Talare 1 [00:13:04]: Så att man fann inga fel på honom, utan hjärtat bara stannade.

Intervjuare 1 [00:13:07]: Ja.

Talare 1 [00:13:08]: Ja, 42 år gammal.

Intervjuare 1 [00:13:10]: Jaha.

Talare 1 [00:13:11]: Ja. Så det det var ju en tuff tid, va, och det är ju sån, man släpper den ju aldrig, men det blir en annan typ, man går ju inte och så att säga blir totaltförlamad och kan inte göra någonting. Man måste släppa det.

Intervjuare 1 [00:13:24]: Nej, ja, efter ett tag så.

Talare 1 [00:13:27]: Exakt, så att.

Intervjuare 1 [00:13:29]: Har du en dotter också?

Talare 1 [00:13:30]: Jamän, hon jobbar på Sahlgrenska, hon tog en professur i, ska vi se om jag får till det rätt här, makrobiologi.

Intervjuare 1 [00:13:37]: Mhm.

Talare 1 [00:13:38]: Ja, så hon har fått en fast tjänst på Sahlgrenska på labbet där.

Intervjuare 1 [00:13:42]: Ja. Roligt.

Talare 1 [00:13:44]: Ja, jo det går väldigt bra för henne, och hon är ju gift och har det gött på alla vis, ja.

Intervjuare 1 [00:13:49]: Mm.

Talare 1 [00:13:50]: Men inga barnbarn ännu, jo, hur fan kunde jag säga det, jag har ju fyra barnbarn [skrattar 00:13:56].

Intervjuare 1 [00:13:57]: [skrattar 00:13:58].

Talare 1 [00:13:57]: En pojke och tre flickor.

Intervjuare 1 [00:14:00]: Ja, se där.

Talare 1 [00:14:02]: Ja. Och dom bodde ända tills min son dog då då så bodde dom i ett radhus i Kålleröd, nu har dom flyttat upp till Kikås. Ja. För hon tyckte det var alldeles för många minnen i det här huset, hon orkade inte.

Intervjuare 1 [00:14:15]: Ja, ja det är klart.

Talare 1 [00:14:16]: Men mina barnbarn, det är ju mitt livs sol va, jag är barntokig [skrattar 00:14:20].

Intervjuare 1 [00:14:21]: Ja [skrattar 00:14:22].

Talare 1 [00:14:23]: Dom kan göra vad dom vill med mig, och jag leker tills jag stupar. [skrattar 00:14:27]

Intervjuare 1 [00:14:28]: Men jag tänker du har ju bott länge i Göteborg, och staden, hur tycker du att staden har förändrats på dom här åren?

Talare 1 [00:14:37]: Hur ska man säga för att vara helt ärlig.

Intervjuare 1 [00:14:38]: Någonting måste ju ha ändrats, det förstår jag.

Talare 1 [00:14:39]: Oj.

Intervjuare 1 [00:14:41]: Men överlag, en anda eller något?

Talare 1 [00:14:44]: Ja, anda, vad ska jag säga. En del positivt, en del negativt, det som för mig väger väldigt negativt, det är att ibland känns det som att empatin har blivit satt på undantag. Jag läste så sent som igår att det var någon som hade varit inne på en kyrkogård, gått fram till en ny grav, grävt ett hål i backen, lyft upp askurnan och snott den och gett sig iväg.

Intervjuare 1 [00:15:12]: Nej men

Talare 1 [00:15:13]: Och likadant, dessa som står vid olycksplatser och annat, tar fram sina mobiler och filmar. Tar foton. Och det var ett tillfälle, det var en kille, det stod massa med polisbilar och ambulanser och annat, högt uppe på ett tak stod en kille som tänkte hoppa. Och dom försökte prata, då var det ett gäng som gick fram med sina mobiler och väntade på att han skulle hoppa så dom fick en bra bild. Den biten av Göteborg är fruktansvärd alltså.

Intervjuare 1 [00:15:46]: Mm, men är det, kan det vara så överlag eller?

Talare 1 [00:15:47]: Nej, jag tror inte det. Jag tror och hoppas innerligt att detta är som jag

kallar det rötäggen va. För jag är helt övertygad att merparten av oss göteborgare eller vi svenskar är inte sådan. Man märker det exempelvis då, det här stockholmsdramat när den här jäkeln körde ner så många där i, på gatan där, att vi svenskar kommer ihop va och det goda segrar.

Intervjuare 1 [00:16:17]: Mm.

Talare 1 [00:16:18]: Och det är jag helt övertygad om att det är så. Men så finns dom här som förstör detta, och det stör mig så gräsligt.

Intervjuare 1 [00:16:24]: Men jag tänker överlag, att det kan ha ändrats som du sa i Haga, då när du bodde där, att det fanns en omsorg och en kontroll kanske också?...

Talare 1 [00:16:33]: Ja, ja o ja, på gott och ont, på gott och ont.

Intervjuare 1 [00:16:33]: ...över varandra så att säga, och det har ju förändrats naturligtvis, för att...

Talare 1 [00:16:35]: Oj, ja, oj, det finns ju ingen likhet i Haga idag.

Intervjuare 1 [00:16:40]: Nej. Men överlag också, jag menar att det?

Talare 1 [00:16:43]: Menar du Haga specifikt eller Göteborg?

Intervjuare 1 [00:16:46]: Ja, Göteborg eller att, jag menar ett sätt, nu känner man ju kanske inte dom som flyttar dit och det är liksom en helt annan omsättning av folk och?

Talare 1 [00:16:54]: Ja, o ja, o ja, folk är ju mycket mer mobila idag va, än, om man säger såhär, att göteborgsandan som man liksom ibland lite föraktfullt pratar om, den känner, den lever ju, man märker det när man är ute bland folk, och jag har upptäckt något i och med att jag är pratglad av mig, att när man sitter på en spårvagn, en buss eller någonting, att det är inte farligt att vända sig till den som sitter jämte en och börja prata. För 99 komma 9 procent, till en början ser dom ut som ett frågetecken i ansiktet, en människa som pratar, men genast så blir det en anknytning. Och det väcker hopp i mig, att vi har inte släppt denna biten. Men det är ju, däremot så är det, vår digitala värld ställer ju till det för oss, för att jag har en känsla av, och rätta mig om jag har fel, att vi mindre har som du och jag har nu, ögonkontakt såhär, utan vi sköter våra kommunikationer via mobiler, plattor och allt möjligt, och tappar den här biten va. Och det är ju ingenting typiskt Göteborg.

Intervjuare 1 [00:18:07]: Nej, det är övergripande.

Talare 1 [00:18:08]: Det är helt övergripande. Och det saknar jag naturligtvis va, i och med att jag är som jag är. Så att, säg Göteborg som jag minns det från mina väldigt tidiga år, det finns ju utav förklarliga skäl inte. Men det finns mycket gott i Göteborg va, vi får aldrig glömma det, att det finns mycket gott i Göteborg. Och det segrar gång på gång. Så är det.

Intervjuare 1 [00:18:32]: Hur tycker du, du flyttade ju upp till, är det Tynnered eller Frölunda

du bor i?

Talare 1 [00:18:39]: Den första flytten var ju till Järnbrott.

Intervjuare 1 [00:18:40]: Ja, och sen var det?

Talare 1 [00:18:43]: Sen var det Tynnered ja.

Intervjuare 1 [00:18:44]: Ja just det.

Talare 1 [00:18:46]: Men jag glömde att nämna, för innan jag hamnade där så bodde jag en period, med frugan då, i, äh, Vänersborg.

Intervjuare 1 [00:18:53]: Mm.

Talare 1 [00:18:54]: Ja. För hon fick för sig att hon ville flytta dit, och jag var ju inte ovillig att röra på mig, så där bodde vi väl i fem år. Och då jobbade jag, det sämsta jobb jag någonsin haft, det första, på linan på Saab.

Intervjuare 1 [00:19:07]: Jaha.

Talare 1 [00:19:09]: Och det var väl det sämsta jobb jag någonsin haft, jag passade inte alls för det. Och det var ju då tvåskift och så vidare va.

Intervjuare 1 [00:19:16]: Mm.

Talare 1 [00:19:16]: Men staden Vänersborg tyckte jag hemskt mycket om. Men så blev jag arbetslös och det ena med det andra, men min son hann faktiskt födas i Vänersborg. Så att, därifrån har jag också många trevliga minnen. Det blev ett sammansvetsat gäng kusiner och kusiners kompisar och så vidare. Men det var en period på fem år då vi inte bodde i Göteborg, annars har vi alltid bott i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:19:46]: Men fick du jobb här sen då eller?

Talare 1 [00:19:48]: När vi kom tillbaka?

Intervjuare 1 [00:19:49]: Ja.

Talare 1 [00:19:50]: [suckar 00:19:51] Det var tufft i början.

Intervjuare 1 [00:19:53]: Ja.

Talare 1 [00:19:54]: Ja, för att många av dom som man hade när man flyttade, dom har ju också rört på sig och försvunnit ut i geografin va. Men då gäller det ju liksom att skapa nya kontakter och spännande kontakter och så vidare. Så att det var ju då vi kom till den lägenheten vi fortfarande sitter i då va.

Intervjuare 1 [00:20:11]: Ja.

Talare 1 [00:20:12]: Där vi har suttit i...

Intervjuare 1 [00:20:13]: Men då var det ganska nybyggt?

Talare 1 [00:20:13]: Ja, dessa husen lär ju ha byggts någon gång på 60-talet, så det kan ju inte ha varit så särskilt gammalt, nej.

Intervjuare 1 [00:20:21]: Nej.

Talare 1 [00:20:22]: Nej. Och jag vet när vi fick den, för att det var någon annan som bodde, att anledningen att dom flyttade, det var, det var för nära Frölunda torg, för det är bara en gångbro mellan vårt område och torget, och dom skulle precis få barn, och dom sa, vi vågar inte bo så nära Frölunda torg med tanke på allting som pågår där. Och då kom vi med ett barn och sa, ja men vi chansar, kan ju alltid flytta.

Intervjuare 1 [00:20:46]: Ja men då är det Frölunda, alltså?

Talare 1 [00:20:47]: Ja.

Intervjuare 1 [00:20:49]: Ja just det.

Talare 1 [00:20:48]: Precis, på Berg... eller Topasgatan nio då.

Intervjuare 1 [00:20:53]: Ja.

Talare 1 [00:20:52]: Men under, det konstiga är med detta, det sker både bra och dåliga saker på torget, men det konstiga är att det här buset som definitivt finns där, går aldrig över bron.

Intervjuare 1 [00:21:03]: Mm.

Talare 1 [00:21:04]: Aldrig någonsin, dom håller sig på torget. Så deras oro, den var helt obefogad. Vi har väldigt trevligt på vårt område.

Intervjuare 1 [00:21:15]: Mm. Men barnen kanske tycker det var spännande att springa över till Frölunda torg?

Talare 1 [00:21:16]: Det är klart att dom gjorde säkert, min lite äldre son då han tyckte det var buskul att springa omkring där nere. Och jag tror aldrig vi var oroliga någon gång va, utan, man kan ju aldrig skydda sina barn till 100 procent, va, och dom måste ju få lov att upptäcka och utvecklas och, så att, nej aldrig någonsin oroliga för att vårt låg så nära Frölunda torg, det var aldrig liksom ett hinder.

Intervjuare 1 [00:21:42]: Men var det, kände du att du hade grannsämja och så...?

Talare 1 [00:21:45]: O, ja.

Intervjuare 1 [00:21:46]: ...du berättade om det här paret som ni träffade och...

Talare 1 [00:21:45]: Det har, det har förändrats väldigt.

Intervjuare 1 [00:21:50]: Det har det ja?

Talare 1 [00:21:50]: Ja, mycket, mycket, för att när vi flyttade in, jag tror inte i hela vårt bostadsområde, vi pratar om övre delarna kanske mer, men dom delar jag hade koll på så fanns det inte en enda invandrarfamilj, utan det var bara svenskar allihop. Så vi hade ju en väldig grannkontakt i uppgångarna och gick till varandra och så vidare, vi bjöd över varandra och så. Men sen vid något tillfälle så förändrades det, det är sex hyresgäster i min uppgång, och vi är dom enda svenska. På hela gården som är, det är sex i varje, det måste vara 56 hyresgäster eller någonting, och vi är tre svenska familjer. Så att var och varannan minst är invandrarfamiljer. Men dom som bor i våran uppgång är underbara människor. Och dom kommer in och säger, vi har bakat något nytt, vågar du pröva det. Så att det är såhär då va. Och så är det det märkliga med det här området, att, äh, det beror på vilken gård du bor på. Våran är underbart trevlig, aldrig något bråk, ingenting. Men går du upp på gården ovanför där min son bodde en period, det är en helvetes skillnad.

Intervjuare 1 [00:23:11]: Mhm.

Talare 1 [00:23:12]: Mycket bråk, polisutryckningar och så vidare, så var i området du bor är helt avgörande för hur trevligt det är med sammanhållning. Så att vi har ju fått tyvärr, min son och min dotter som både två, dom skulle aldrig flytta tillbaks till Topasgatan som det är idag. För det har alltså fått ett oförtjänt mycket dåligt rykte tydligen. Och det förvånar mig, men det är klart, det är med mina glasögon, som bor i den här mycket trevliga delen av Topasgatan.

Intervjuare 1 [00:23:43]: Mm.

Talare 1 [00:23:43]: Men så finns det också den andra sidan, och vad det är som är avgörande, det vet sjuttungen, för det finns nästan som en osynlig gräns. Och det, det är väldigt otrevligt, för att det är inte, ja, hur det får såna här rykten och det blir såhär galet, det...

Intervjuare 1 [00:24:02]: Men ibland kan det ju också vara rykten, som som inte är bekräftade, ja, inte går att bekräfta?

Talare 1 [00:24:06]: Det är precis det jag har sagt till mina barn, det är illvilliga rykten det mesta av det, för att sägs en sak, en felaktig sak tillräckligt många gånger, då blir den sanning. Det är så. Människan är ju så funtad att säger du, hur galet det än är, säger du det x antal gånger så köper alla att på Topasgatan är det så, det är bara gangsters där. Så vi har fått...

Intervjuare 1 [00:24:31]: Så är det ju om vissa stadsdelar i Göteborg?

Talare 1 [00:24:35]: Oj ja, oj ja. Visst är det så.

Intervjuare 1 [00:24:35]: Så att. Men så var det ju också om Haga förr.

Talare 1 [00:24:42]: Ja o ja.

Intervjuare 1 [00:24:42]: Olskroken och alltså, det har ju funnits alla...

Talare 1 [00:24:47]: Ja, o ja, o ja. Nej men som sagt var, det, det är otrevligt när det blir så, men jag stormtrivs i Göteborg, det gör jag absolut va, för att Göteborg har gett mig så mycket. Det, jag har bara trevliga minnen från Göteborg.

Intervjuare 1 [00:25:05]: Mm. Tycker du, du jobbade aldrig något på varven eller så?

Talare 1 [00:25:06]: Nej, gud bevars. Jag är en sån där kille som har fem fingrar eller tummar i var näve.

Intervjuare 1 [00:25:11]: Mm.

Talare 1 [00:25:12]: Jag var en gång på Götaverken ja, när jag gick sista klassen i skolan, där man skulle få testa om man hade tekniska anlag, så då skulle man, dom hade någon skola, och då fick var och en av oss delar som vi skulle montera ihop med en skiftnyckel.

Intervjuare 1 [00:25:27]: Mm.

Talare 1 [00:25:28]: Jag fick inte del ett och del två att passa, det var ingenting för mig [skrattar 00:25:33]. Jag var inget teknisk och kommer aldrig att bli, men, jag erkände det ju inte själv förrän det började kosta pengar [skrattar 00:25:42].

Intervjuare 1 [00:25:41]: Nej. Men jag tänker på, hur, kan du jämföra med hur du rörde dig i staden då, förr, och hur har du det nu, är det någon skillnad tycker du?

Talare 1 [00:25:53]: Du menar geografiskt menar du?

Intervjuare 1 [00:25:54]: Ja, vilka platser är du på?

Talare 1 [00:25:57]: Jag tror jag rör mig i stan mer nu än jag gjorde, säg, om man kallar det den gamla tiden.

Intervjuare 1 [00:26:03]: Ja.

Talare 1 [00:26:04]: För jag rör mig precis överallt, går långa sträckor runt om i stan jämnt, och det som gör att jag gör det, dels för att jag behöver det för att hålla igång kroppen, men också att jag är så jäklans nyfiken, jag vill hela tiden upptäcka nya saker i stan.

Intervjuare 1 [00:26:20]: Ja.

Talare 1 [00:26:20]: Och det finns...

Intervjuare 1 [00:26:20]: Och du har tid kanske nu?

Talare 1 [00:26:23]: Ja, nu har jag en helt annan tid, exakt. Och då vill jag inte sitta hemma liksom eller ligga på sofflocket, utan då vill jag ut va. Så jag går alltid ut mellan två och tre timmar varje dag och går runt i stan, överallt.

Intervjuare 1 [00:26:34]: Mm. Är du på såna här platser som på stadsbiblioteket eller Götaplatsen eller Göteborgskalaset?

Talare 1 [00:26:39]: O ja, jajemän. Och ofta i detta huset. Ja. Denna faktasalen så, den är ju...

Intervjuare 1 [00:26:50]: Ja.

Talare 1 [00:26:51]: Ja. Så att, och som sagt var, är pensionär, men jag har väldigt många bollar i luften vilket jag älskar.

Intervjuare 1 [00:26:56]: Mm.

Talare 1 [00:26:57]: Så att, utöver guidningen så har jag och en kompis en stor grej på Frölunda kulturhus.

Intervjuare 1 [00:27:06]: Ja.

Talare 1 [00:27:06]: Ja. Och sen så är jag guide på Skansen Lejonet.

Intervjuare 1 [00:27:11]: Mm.

Talare 1 [00:27:11]: Och så är jag ute och håller föredrag och kåserar med mera med mera. Så att jag har en drömtillvaro.

Intervjuare 1 [00:27:18]: Ja.

Talare 1 [00:27:19]: Ja.

Intervjuare 1 [00:27:20]: Men hade du tänkt dig att du skulle vara så intresserad av historia och så när du var yngre?

Talare 1 [00:27:23]: Nej, ujuj, det var det sämsta ämne jag hade i skolan.

Intervjuare 1 [00:27:28]: Mm.

Talare 1 [00:27:29]: Historia, men du vet, det är ju skillnad, historien när jag gick i skolan, för att Sveriges historia, det var kungarna, punkt slut. Det är ju inte så va. Och idag har ju gudskelov historia fått en helt annan inriktning. Jag säger, särskilt historisk - arkeologisk

forskning i mina ögon är skit värda om dom inte ifrågasätts.

Intervjuare 1 [00:27:49]: Mm.

Talare 1 [00:27:50]: Och senast så har vi upptäckterna i Varnhem, som helt och hållet ändrar Vikingatiden. Där man alltså hittar kristna gravar alldeles för tidigt egentligen. Och jag tänker på han Gahrn i Mölndal, han måste ju gå in snart intill fnoskig nu, för att då när det var det här med Västgötaskolan. Vet du, dom stred så väldigt, och då var han en av dom som, han var, han idiotförklarade oss som trodde på det här med Västgöta, och idag får han en smäll på käften och talar om att här i Västergötland minsann [skrattar 00:28:24].

Intervjuare 1 [00:28:24]: Kata i Varnhem ja?

Talare 1 [00:28:29]: Exakt, va. Så att, nej historieintresset fanns inte överhuvudtaget. Och inte att, att stå och prata för folk när dom var mer än tre, fyra, det var rena mardrömmen. För det har alltså skett ett sånt här lappkast, och det började när jag började jobba inom 4 H. Vi hade Göteborgs första 4H-klubb ute på Tolsered.

Intervjuare 1 [00:28:54]: Ja.

Talare 1 [00:28:55]: Och då började det, för då bad dom mig berätta, och då började intresset, och våga stå och prata. För det var, jag hade total rampfeber. Och ihop med alla barnen, då släppte det. Men till slut så blev vi så många så vi var nog 65 barn, och det var bara jag och frugan som jobbade med dom.

Intervjuare 1 [00:29:20]: Jaha.

Talare 1 [00:29:21]: Alla föräldrarna kom finklädlda och så vidare när vi hade ordnat små kalas och så, och till och med gick det så långt så att dom ringde till oss hem, ni åker ju ändå förbi oss så ni kan la ta med barnen upp.

Intervjuare 1 [00:29:33]: Mhm.

Talare 1 [00:29:34]: Så till slut så sa vi det, vi orkar inte, vi stupar. Så då ringde jag runt och bad dom ställa upp, nej det orkar vi inte. Ja men då var jag ju tvungen att lägga ner. Ja, då får du göra det.

Intervjuare 1 [00:29:45]: Mhm.

Talare 1 [00:29:46]: Så det var mitt livs värsta beslut. Dom här barnen dom grät sista gången, du får inte, du får inte. Nej det blir ju tvunget, vi sliter ut.

Intervjuare 1 [00:29:55]: Men jobbade du med detta?

Talare 1 [00:29:59]: Hur länge menar du?

Intervjuare 1 [00:30:00]: Ja.

Talare 1 [00:30:01]: Vi höll nog på i fyra år eller något sånt där.

Intervjuare 1 [00:30:04]: Mm.

Talare 1 [00:30:04]: Så det var jättestort allt, och vi hade egen gris och egen ko och allt möjligt så.

Intervjuare 1 [00:30:08]: Ja.

Talare 1 [00:30:10]: Ja, så att, ja det var rena drömtillvaron tills det inte gick längre, på grund av att föräldrarna inte ville ställa upp. Och jag har aldrig blivit så besviken, och ja det gjorde ont i hela kroppen när barnen stod framför mig, hela gruppen, och grät och tiggde och bad, snälla snälla Kent, du får inte. Men orken fanns inte kvar.

Intervjuare 1 [00:30:31]: Nej.

Talare 1 [00:30:32]: Så det är en besvikelse, men det har ju inte att göra med att det är Göteborg.

Intervjuare 1 [00:30:34]: Nej.

Talare 1 [00:30:35]: Utan det är människor som betar sig så himla dumt åt va. För det borde ju vara deras främsta intresse så är det ju barnen.

Intervjuare 1 [00:30:43]: Mm.

Talare 1 [00:30:44]: Som stortrivdes, men det.

Intervjuare 1 [00:30:48]: Mm. Men tycker du det har fungerat och så med skolan och så för dina barn?

Talare 1 [00:30:51]: Med mig själv menar du eller?

Intervjuare 1 [00:30:54]: Ja, och för barnen?

Talare 1 [00:30:54]: Ja, i skolan, med mig själv, jag hankade mig väl igenom kan man säga, jag var inte det minsta intresserad av skolan.

Intervjuare 1 [00:31:00]: Nej.

Talare 1 [00:31:02]: Utan det blev först när jag gifte mig och insåg att åtta års folkskola kommer du inte så långt med, jag hade inte hunnit över det nionde då.

Intervjuare 1 [00:31:12]: Nej.

Talare 1 [00:31:13]: Så att då började jag plugga, först på det som hette Hermods som sen

bytte namn då, så jag fick ju till slut näst intill en civilekonom-examen. Men sista året så blev jag så fruktansvärt sjuk, så jag fick lägga detta åt sidan i tio år eller något. Och då skulle jag gå tillbaka och avsluta det sista året, mer eller mindre, du kan aldrig börja om igen, eller du måste börja om igen.

Intervjuare 1 [00:31:38]: Ja, okej, och då orkade du inte?

Talare 1 [00:31:39]: Och tänkte jag, nej jag tänkte det att, nu hade jag dom här tio, 12 åren, och frugan fick stötta mig då, både ekonomiskt och annat, att då skulle jag jobba och plugga på nätterna. Nej, då gör jag något annat. Så det blev aldrig någon civilekonom, och en väldigt mycket bättre lön än den jag fick senare, men jag är helt säker på att jag är mycket lyckligare idag än vad jag hade varit som civilekonom, det.

Intervjuare 1 [00:32:03]: Mm, vad har du jobbat som mest? [skrattar 00:32:05]

Talare 1 [00:32:03]: [skrattar 00:32:04] Ja, om man räknar i tid.

Intervjuare 1 [00:32:07]: Ja.

Talare 1 [00:32:07]: Så måste det bli släktforskning, för jag var anställd utav Sveriges släktforskarförbund.

Intervjuare 1 [00:32:12]: Ja.

Talare 1 [00:32:13]: Att ta hand om deras, vad heter det, kontor i Västsverige om man säger så, hade kontor ute i Frölunda på slutet.

Intervjuare 1 [00:32:21]: Ja.

Talare 1 [00:32:21]: Och det höll jag på i nästan 25 år.

Intervjuare 1 [00:32:26]: Oj.

Talare 1 [00:32:27]: Ja, så.

Intervjuare 1 [00:32:27]: Men det har ju varit väldigt intressant arbete?

Talare 1 [00:32:30]: Oj, och så mycket fantastiska människor man träffar. Och det sista året då, eller sista tre åren hade vi det på Mandolingatan, och då hade vi någonting vi kallade för Släktforskarstuga.

Intervjuare 1 [00:32:39]: Ja.

Talare 1 [00:32:40]: Och då hade vi tio datorer i en lokal där, och då fick alltså, dom som kom fick nyttja dom gratis, och vi sprängfylld dom med sånt som var nyttigt för släktforskare. Men så då så fick förbundet på grund av vissa dumma, vad heter det, satsningar, inte råd att behålla det längre. Men som tur var så inträffade det samtidigt som jag gick i pension.

Intervjuare 1 [00:33:01]: Jaha.

Talare 1 [00:33:02]: Men det var likadant där, jag träffar folk ännu, att det sämsta du gjort någon gång.

Intervjuare 1 [00:33:07]: Men det är konstigt, för nu är det ju så populärt med släktforskning, det är ju ett enormt intresse?

Talare 1 [00:33:14]: Precis, överallt, så att det är som jag sa, jag och kompisen då på Frölunda torg, och i kulturhuset, det kallar vi för Släktforskning och Göteborgshistoria.

Intervjuare 1 [00:33:21]: Mhm.

Talare 1 [00:33:22]: Och en del är då släktforskning, och en del är att gå runt på museer och bibliotek och det ena med, och dom får presentera. Så en av dom mest populära vi hade, det var just när dom presenterade faktasalen här.

Intervjuare 1 [00:33:38]: Mm.

Talare 1 [00:33:39]: Och dom hade frågat, nej jag frågade den här kontakten då att hur lång tid tar det här ungefär, så jag kan tala om det för våra medlemmar? Ja, en knapp timma. Hö! Du det tog två och en halv timma drygt, för han som gjorde, han blev så till sig så att han bara berättade och visade och vi var inne på biblioteket och allt. Så det var, det pratar dom om fortfarande, att den visningen var utan jämförelse sen absolut bästa.

Intervjuare 1 [00:34:06]: Jaha, vad roligt.

Talare 1 [00:34:09]: Ja, jag kommer inte ihåg vad han hette, för det var inte Lars-Olov Lööv.

Intervjuare 1 [00:34:11]: Christian Thorén?

Talare 1 [00:34:12]: Ja, precis.

Talare 1 [00:34:14]: Ja. Alltså han var värd alla ampla lågor och allt, för det som han gjorde, och tände intresset hos den här gruppen. Så dom söker sig ju hit med jämna mellanrum, med att, nu måste vi åka dit, Kent gjorde detta så bra. Men det var ju inte jag som gjorde det bra, det var ju Christian.

Intervjuare 1 [00:34:30]: Mm. [skrattar 00:34:32]

Talare 1 [00:34:33]: Så att jag älskar detta huset, alltså, det är helt sanslöst bra.

Intervjuare 1 [00:34:38]: Mm. Men det har blivit väldigt populärt med historia och...?

Talare 1 [00:34:43]: Oj oj oj.

Intervjuare 1 [00:34:43]: ...Och släktforskning.

Talare 1 [00:34:44]: Ja, jo jag ligger rätt i tiden kan man ju säga, med mitt intresse.

Intervjuare 1 [00:34:49]: Ja. Ja.

Talare 1 [00:34:50]: Ja, så att, och det här med guidningen i Haga då, det ger ju så kolossalt mycket tillbaka. För nästan var gång jag har en guidning så är det alltid någon som har något att bidra med. Ja men jag kommer från Haga, då kan jag berätta. Och så kan jag fylla i i min kunskapsbank ännu mer va. Så att, jag säger det, jag är ungefär som en fågel som sitter på en pinne och bara sjunger.

Intervjuare 1 [00:35:14]: Ja, vad gott [skrattar 00:35:17]. Men vad skulle du säga, jag har en fråga, om du skulle säga tre bra saker med Göteborg, och sen om du kunde komma på tre saker som är mindre bra om Göteborg, vad skulle det kunna vara?

Talare 1 [00:35:29]: Oj, ja om vi börjar i fel ända då, mindre bra, det är det som jag nämnde i början, att jag saknar rätt mycket det här med empati va.

Intervjuare 1 [00:35:38]: Mm.

Talare 1 [00:35:39]: Ja jag ska inte gå in på varför, men empati är ju absolut den ena saken som jag, det saknar jag alldeles för mycket. Du menar som i specifikt för Göteborg menar du?

Intervjuare 1 [00:35:52]: Ja, lite så, om staden förändras och det byggs och, ja? En del är arga på Västlänken, och andra är...

Talare 1 [00:35:56]: Ja, ja Västlänken ska vi inte gå in på, för då pratar jag ihjäl mig [skrattar 00:36:01].

Intervjuare 1 [00:36:00]: [skrattar 00:36:01] Kan säga några ord om det?

Talare 1 [00:36:04]: Ja jag kan säga, nackdelen med Västlänken, det är ju det att man är alldeles för tvärsäker på allting. Ta exempelvis, jag är guide, eller inte guide utan jag är med och håller Hagakyrkan öppen.

Intervjuare 1 [00:36:19]: Mm.

Talare 1 [00:36:20]: Ja. Och då ska man alltså gräva sig under kyrkan, tvärs ner och nästan ner till kanalen då, för man ska ha en station på Vasagatan och en nära kanalen. Och man garanterar, man garanterar att det kan aldrig bli sättningskador i kyrkan. Och att vara så 100 procent säker, det gör mig orolig.

Intervjuare 1 [00:36:39]: Mm.

Talare 1 [00:36:40]: Likadant så ska man spränga såhär tvärs igenom berget under Skansen

Lejonet. Garanterar, aldrig några sättningsskador. Man gjorde en sprängningssak på Skansen Lejonet, det var SJ som gjorde, dom skulle göra ett skyddsrum in i berget, det var inte sådär jättesvårt, och vi hade en ofantligt bra brunn med fint vatten, när skottet gick så försvann alltihop.

Intervjuare 1 [00:37:04]: Ja.

Talare 1 [00:37:05]: Och då ska dom tvärs igenom berget. Så det är också en nackdel av, att man är så fruktansvärt säker. Och dom hade en utställning ute på Frölunda torg om detta, och jag gick fram och sa, kan ni verkligen garantera detta. Inga problem. Vi lovar. Och så frågade jag dom, ja men det här med budgeten, ni kommer hålla det med? Det är klart, kommer inte slå fel på ett öre.

Intervjuare 1 [00:37:30]: Mhm.

Talare 1 [00:37:30]: Och då blir jag återigen orolig, för jag har aldrig sett en budget som håller till sista öret. Aldrig någonsin.

Intervjuare 1 [00:37:35]: Nej.

Talare 1 [00:37:36]: Så det, det kan vi säga är negativa nummer två då. Det här med Västlänken och att man är så tvärsäker. Negativt nummer tre, vad i Hinkefjäll skulle det vara? Jo, att jag känner ibland, när jag står och tittar ut över hur vårt samhälle ser ut, att jag nästan står på utsidan och blickar in, på grund av att nästan allting som jag fick med mig om hur man skulle vara som människa och det ena med det andra, det är skit värt idag, för alla mina värderingar, dom har sopats bort, dom är inte värda någonting. Så, och det kan hända att jag har fel, men det är den känslan jag har, att gamla värderingar är inte värt något. Och jag tillhör absolut inte dom som pratar om den gamla härliga tiden, för det fanns mycket som var helt åt helsike alltså. Men det fanns det som var bra. Och när vi gick in i den högtekniska åldern, varför kunde vi inte tagit med oss det som var bra och slängt det andra? Så det kan man säga är nummer tre då, att inga gamla värderingar, enligt mig, är värda någonting idag. Och det har jag ju som Göteborgs, för det är där jag mest umgås då. Och så, tre bra. [skrattar 00:39:03]. Att få bo i Göteborg, att få leva i Göteborg, det är absolut en stor fördel. Nummer två, ja. Ja jösse, det finns så mycket att välja på.

Intervjuare 1 [00:39:17]: Ja, kan det vara närheten till vattnet eller hamnen, är du något här i ...?

Talare 1 [00:39:22]: Ja, vi kan säga hamnen om hamnen blir som det är planerat. Att man skall kunna, som det var förr, promenera genom hamnen.

Intervjuare 1 [00:39:31]: Mm.

Talare 1 [00:39:31]: För det går ju inte idag att gå från punkt a till punkt ö i hamnen, för det ligger så mycket i vägen. Men om planerna kommer att kunna genomföras så kommer hamnen bli en juvel alltså. För det, i mitt sinne, så jag minns ju gamla hamnen med alla härliga kranar och allting va. Om man kan återskapa lite av den miljön, så är absolut hamnen

nummer två, kan vi säga, med den föresatsen då.

Intervjuare 1 [00:40:00]: Mm.

Talare 1 [00:40:01]: Nummer tre. Herre skapare. Jag ska inte säga Haga, för det är alldeles för patriotiskt [skrattar 00:40:08].

Intervjuare 1 [00:40:10]: Det kan du göra om du...

Talare 1 [00:40:13]: Nej jag har pratat så mycket om Haga, så att. Nej, men nummer tre, vad kan det vara då. Jo, ska se så jag får rätt på det här, att mina barn har givits dom möjligheterna att studera och bli det dom ville. Det värmer riktigt va. För min son precis som jag, han hatade skolan, men han gick i varje fall igenom gymnasiet. Min dotter som var precis tvärsom, hon älskade det, så hon tog sin doktorsexamen när hon var 33. Så hon pluggade från det hon var sju till det hon var 33, och älskade varje stund. Och att man har dom möjligheterna, det måste vara nummer tre.

Intervjuare 1 [00:41:12]: Mm. Kan det hänga ihop med att Göteborg, alltså man har ju hela Sahlgrenska, Chalmers, hela universitetet?

Talare 1 [00:41:16]: Ja, hela, liksom studiestaden va. Det...

Intervjuare 1 [00:41:22]: Det kanske man inte tänker på Göteborg som en... Lund tänker man universitet och Uppsala, men Göteborg kanske fortfarande som en arbetarstad, fast det har väl ändrats?

Talare 1 [00:41:29]: Ja, jag tror det lite grann, jag tror det börjar växa fram ett annat tänkesätt idag va, men inte helt och hållet samma som du säger, Uppsala och så vidare va. Det är ju det naturliga, att det är där den höga lärdomen finns och så, men jag börjar ana att det växer fram Göteborg som studiestad. Sen är det krångligt då att dom som är studenter och kommer hit och vill studera, att det är jävligt svårt att få tag på en bostad. Alla dessa studenter som, ja vi ska ha hit dom, men var ska vi placera dom någonstans?

Intervjuare 1 [00:42:06]: Mm.

Talare 1 [00:42:06]: Så att nej jag tror på ett nyvaknande eller vad man ska kalla det, för att..

Intervjuare 1 [00:42:11]: Vad skulle du se Göteborg som, är det en tjänstestad eller en, det kan vara en studiestad men också en industristad?

Talare 1 [00:42:16]: Det, det är en tuttifrutti höll jag på att säga, det, det är en blandning av en tjänstestad och en arbetarstad, definitivt. Dom finns där jämsides och behöver varandra. För det tror jag absolut, det finns båda sidor av det.

Intervjuare 1 [00:42:35]: Mm.

Talare 1 [00:42:36]: Så att, jo, det finns mycket fördelar med Göteborg, det.

Intervjuare 1 [00:42:43]: Mm.

Talare 1 [00:42:44]: Och sen, jag har ju varit rätt mycket och i tjänstens vägar uppe i Stockholm och så, och man märker nästan direkt när man kommer till Stockholm att andan är så annorlunda i Stockholm, om man ställer Göteborg mot Stockholm. Och jag minns när Göran satt i ledningen här i Göteborg, att han fick ju lite skit emellanåt för att han var en sån där käck göteborgare och den kan man inte ta på allvar. Men herregud vad han åstadkom. Men han var ändå käck, han var ändå som en vanlig människa va. Så man märker denna skillnaden mellan Göteborg och Stockholm. Direkt man är där ett litet tag så är det en världs..., jag vet inte vad man ska kalla det, jätteskillnad.

Intervjuare 1 [00:43:29]: Mm. Vad kan det bero på, att Stockholm är större eller att det är en annan typ av stad?

Talare 1 [00:43:33]: Jag vet ärligt talat inte vad det är som skapar skillnader, va, för att den är fullt märkbar i många sammanhang. Och liksom nu kanske inte så mycket, men under rätt många år så, dom uppe i Stockholm, lite lärdare tanter och farbröder, dom fnös ju nästan åt Göteborg liksom, att den där lilla löjliga staden och så vidare, och dom är så käcka, men det går inte att ta på allvar, och så. Så att, nej ja. Men sen, det är besvärligt samtidigt när man som jag är ute och håller föredrag, för att som göteborgare så förväntas man alltid vara rolig. Jämmt, dra en vits, du är ju från Göteborg. Och jag kanske inte alls har någon vits på lager eller är på det humöret. Så att det följer jag, så det bjuder jag ju gärna på va liksom att, Göteborg, det är lite lättsammare, men vi har mycket allvar. Absolut.

Intervjuare 1 [00:44:28]: Mm. Men samtidigt så har göteborgskan blivit vald som den trevligaste dialekten i Sverige?

Talare 1 [00:44:36]: Precis, precis.

Intervjuare 1 [00:44:38]: Och ja.

Talare 1 [00:44:39]: Jo, det det, ja.

Intervjuare 1 [00:44:43]: Ja. Skulle du säga att det finns segregation, att Göteborg är segregerat?

Talare 1 [00:44:50]: I vissa områden, ja absolut. Jag har kompisar som bor ute i Bergsjön.

Intervjuare 1 [00:44:57]: Mm.

Talare 1 [00:44:58]: Och dom märker ju av det dagligen. Och dom har ju haft skjutningar till och med mord i sitt absoluta närområde och så vidare, så att i specifika områden, absolut. Och det är ju ett jätteproblem. Och sen kan man fråga, varför finns problemet?

Intervjuare 1 [00:45:16]: Ja.

Talare 1 [00:45:17]: Och det har jag många svar på, fast det ska vi inte gå in på nu, men. Jag kan säga såhär, att i mitt huvud så är det till viss del att vi har hjälpt till att skapa det. Jag är alldeles övertygad om att vi är delaktiga i att det har blivit såhär.

Intervjuare 1 [00:45:35]: Mm, på vilket sätt menar du, att...?

Talare 1 [00:45:37]: Ja, liksom, här kommer då alla dessa invandrare och vi möter dom med misstänksamhet och det ena och det andra, vi tillåter dom inte komma in i samhället och det ena med det andra. Det gjordes ju rätt många år sen nu en test att en kille eller tjej, vilket det nu var, skulle söka arbete, så sökte personen arbete under sitt riktiga arabiska namn, nej vi har inga platser kvar förstår du. Så ringde han en timme senare och hade ett svenskt namn. Ja men du är välkommen, vi har en plats här åt dig. Och det visar just detta att i vissa kretsar, vi släpper inte in dom. Behöver inte gå längre än till sig själv, att blir du bortstött för att du är utav en annan sort, då bygger det ju upp någonting. Nu säger jag inte att det är hela anledningen, men jag tycker absolut att det är en av anledningarna, att vi kan inte så att säga inkludera dom på rätt sätt. Sen kom det ju så gräsligt många va, så att resurserna räckte ju helt enkelt inte till och det är ytterligare en anledning då att vi inte, för att i en framtid som jag förstått det, så kommer vi att behöva dom. För att våra, vår åldersstege kontra det som föds och kommer in från andra hållet, den är ju helgalen. Så vi kommer att behöva duktigt folk.

Intervjuare 1 [00:47:01]: Mm.

Talare 1 [00:47:02]: Men som sagt, det är ett sånt jätteområde, va, men jag tänker att...

Intervjuare 1 [00:47:04]: Men du bor ju, du sa ju själv där att där du bor så är det en stor blandning, men att du?

Talare 1 [00:47:10]: Ja, verkligen, det finns nästan inte en svensk familj i området längre.

Intervjuare 1 [00:47:14]: Nej.

Talare 1 [00:47:15]: Men som sagt, vi har aldrig haft ont av dom. Och dom som är i vår uppgång eller vår huslänga, dom är dom mest underbara människor du kan tänka dig, och omtänksamma. Ser dom mig komma släpande på kassar och ska upp i trappan, nej men Kent du ska inte släpa så tungt, det gör jag istället, så springer ungen upp med den.

Intervjuare 1 [00:47:32]: Mm.

Talare 1 [00:47:34]: Så jag menar, dessa människor, om man ger dom en chans, merparten av dom. Men jag menar, kommer det så många människor som det då har gjort under så kort period, så givetvis, det är ju fullständigt naturligt, så kommer även rötäggen med. Jag menar, det var likadant när vi utvandrade till Amerika och allt möjligt, vi hade ju rötägg som åkte över, varför skulle det vara annorlunda med dom.

Intervjuare 1 [00:47:57]: Mm.

Talare 1 [00:47:57]: Man kan inte få in 100 000 eller vad det nu var, utan att det är några såna med. Det måste vi ju förstå.

Intervjuare 1 [00:48:05]: Mm.

Talare 1 [00:48:05]: Så att, jag tycker vi är delskyldiga. Men det är inte hela svaret.

Intervjuare 1 [00:48:12]: Nej. Nej.

Talare 1 [00:48:13]: Nej.

Intervjuare 1 [00:48:14]: Nej för att, det, det är ju så att vissa stadsdelar är ju mer segregerade än andra då.

Talare 1 [00:48:21]: Ja, absolut, absolut, det, det, och jag säger, stackars Malmö, exempelvis. Det är vissa perioder, det är ett mord var och varannan dag i en vecka va.

Intervjuare 1 [00:48:34]: Mm.

Talare 1 [00:48:34]: Varför är det på detta viset, och varför är det så i Rosengård och så vidare?

Intervjuare 1 [00:48:40]: Mm.

Talare 1 [00:48:40]: Det är ingen lätt nöt att knäcka, det...

Intervjuare 1 [00:48:42]: Nej, det är det ju inte, det är det inte. Men, du kan i alla fall, du säger i alla fall att du trivs i din stadsdel?

Talare 1 [00:48:54]: Oj ja, o ja.

Intervjuare 1 [00:48:55]: Och trots alla förändringar som har ägt rum och så?

Talare 1 [00:48:56]: Absolut, och förändringarna sen jag flyttade till äh, ja där jag bor nu då sen så många år, dom är ju trots allt inte så görstora, om vi jämför när jag flyttade dit -61. Det som har hänt, det är ju det som är från mig och bort mot Frölunda torg, ut igenom, det har ju kommit till.

Intervjuare 1 [00:49:12]: Ja.

Talare 1 [00:49:13]: Men jag tycker inte att det har förfulat på något vis.

Intervjuare 1 [00:49:20]: Nej

Talare 1 [00:49:21]: Nej, utan, ja.

Intervjuare 1 [00:49:23]: Ser du att det är en tillgång att vara nära havet där också?

Talare 1 [00:49:24]: O ja, o ja.

Intervjuare 1 [00:49:26]: Askim och Näset och...

Talare 1 [00:49:27]: Absolut, ja, absolut, det, jag var ju så galen en gång i tiden, jag är världens största landkrabba. Jag jobbade på en segelbåtsfirma i sex eller sju år.

Intervjuare 1 [00:49:42]: Ja.

Talare 1 [00:49:43]: Så där riktig, det var det första jobb jag hade när jag kom från Vänersborg för det fanns inget annat jobb att få. Då tog jag en chans, jag söker det, jag får ju inte det jobbet, nej det går bara inte, men det sa bara pang pang välkommen. Och så skulle jag ta hand om lager och transport, och dom här väldiga segelkillarna och tjejerna, tänkte den där killen, han duger inte någonting till, och jag fick då ta hand om en avdelning som, ja den var så dålig så det liknade inte någonting. Och så på ett år så fick jag den på fötter, och då sa dom faktiskt då när vi hade en firmafest en gång att, ja vi får böja oss Kent, vi får erkänna att du gjorde det [skrattar 00:50:18].

Intervjuare 1 [00:50:18]: [skrattar 00:50:19]

Talare 1 [00:50:16]: Och det var alltså världens mest annorlunda arbetsplats får man väl säga, för att det är inte likt någon annan arbetsplats jag har haft, på alla sätt. Synen på kvinnor exempelvis, det, den var rent ut sagt kass.

Intervjuare 1 [00:50:34]: Mm, där på segel...?

Talare 1 [00:50:36]: Ja, precis. Den den bästa av dom alla, det var ju chefen själv, han som är pappa till alltihop, världens ödmjukaste härligaste kille. Sen hade han då andra killar, ja inte i samma nivå som honom, direktörer av olika slag som, mot kvinnor var dom direkt kass va. Hade en, särskilt, kan inte nämna namnet på honom, men han hade som förmån tyckte ha att alla nya tjejer skulle han ha att ligga med.

Intervjuare 1 [00:51:04]: Oj.

Talare 1 [00:51:05]: Och det var en hon sa definitivt nej, hon fick sparken.

Intervjuare 1 [00:51:09]: Hm.

Talare 1 [00:51:10]: Så det var en mycket annorlunda arbetsmiljö.

Intervjuare 1 [00:51:13]: Låg den nere i hamnen eller?

Talare 1 [00:51:15]: Nej, nej, den låg ute i väster.

Intervjuare 1 [00:51:16]: Ja, väster, ja just det, där.

Talare 1 [00:51:16]: Jajemän, ett stort hus där.

Intervjuare 1 [00:51:23]: Ja, just det, just det.

Talare 1 [00:51:25]: Så att, jag har haft många intressanta jobb på så vis, jag har flaxat omkring överallt. Alltifrån segelbåtar till det hemska jobbet på Saab [skrattar 00:51:33]. Men jag blev faktiskt ombedd att sluta, för att vid två olika tillfällen så skadade jag mig själv, för jag stod alltid vid den här avdelningen där man pressade plåtar. Och dom här pressade plåtarna, dom blir ju vassare än ett rakblad. Och ett tillfälle skar jag av halva näsan, den andra skar jag av halva tummen. Och då sa chefen när jag kom tillbaka och fått det hopsytt, Kent, jag tycker du allvarligt bör söka ett annat jobb [skrattar 00:52:04]. Så att... Men man blir en erfarenhet rikare, man vet det att jag ska aldrig göra någonting som har med teknik att göra [skrattar 00:52:15].

Intervjuare 1 [00:52:15]: Nej [skrattar 00:52:16]. Men du har inte köpt bostadsrätt och sånt där då, som var så modernt ?

Talare 1 [00:52:24]: Nej, jag hade säkerligen gjort det, men på grund av, nu ska jag inte fördjupa mig i det, för det är en sån sorglig historia, men jag var under, ja 12 år eller någonting, helt oförmögen att jobba. Jag åkte alltså på, tre gånger på varandra, gulsot.

Intervjuare 1 [00:52:43]: Oj.

Talare 1 [00:52:44]: Och tredje gången höll jag på att hamna i leverkoma. Och det var under den perioden jag skulle plugga och bli civilekonom då. Så att allt vad vi hade i besparingar och allting, det bara fladdrade ut genom fönstret. Och sen när jag då kom tillbaka och skulle söka ett nytt jobb, ja visst jag fick la till slut, men det har hela tiden varit låglönejobb. Så att jag har ju en rätt så skakig pension och så vidare. Så att, att hade jag haft möjligheten så hade jag absolut gjort det och då hade jag skaffat mig en sån i Haga [skrattar 00:53:17]. Men nu finns inte dom ekonomiska möjligheterna. Men jag är lika nöjd ändå va. Annars hade jag absolut gjort det, men där finns ju ett annat problem med att, ta alla dessa unga människor som ska ut i arbetslivet och dom ska skaffa sig en bostad. Och är det så att dom ska ha och köpa sig en bostad, det blir inga små lån till. Ska dom ta en som där dom betalar en hyra, min svärdotter, hon skaffade sig en hyra, eller en lägenhet nu, tre rum och kök, det tror jag, och den kostar alltså snudd på 10 000 i månaden, uppe i Kikås. Och här kommer dom här nya och ska ut på den här marknaden. Det är skittufft alltså, jag säger, jag är så glad att jag inte är en ung människa idag, för dom har en oändligt mycket tuffare än när vi kom ut i arbetslivet, då stod dom ju och väntade på att suga in oss i arbetena. Och det fanns lägenheter och allt.

Intervjuare 1 [00:54:15]: Mm. Din pappa, tappade de, hade du ingen kontakt med honom?

Talare 1 [00:54:19]: O jo, o jo, herre väl, han flyttade ju till Västra Skansgatan 14 i Haga.

Intervjuare 1 [00:54:26]: Mm.

Talare 1 [00:54:26]: Och det var han som tände min stora, som fortfarande hänger i mig, intresse för fotografering.

Intervjuare 1 [00:54:30]: Mhm, det har du inte sagt.

Talare 1 [00:54:33]: Och det var på en tid då man fortfarande blaskade och höll på med vätskor och sånt här.

Intervjuare 1 [00:54:37]: Mm, mm.

Talare 1 [00:54:38]: Och han fick alltså då en enrummare, med ett märkligt skafferi, för att det var ungefär som i en bondgård, det var ett jättestort skafferi, man kunde gå in i det, man kunde sova i skafferiet i princip, men han var ju inte intresserad, så han gjorde om hela skafferiet till ett jättestort mörkrum. Och där satt han och jag och jobbade ihop, och han lärde mig. Och det sitter i ännu, jag går ofta ut på stan och fotograferar och så vidare.

Intervjuare 1 [00:55:06]: Mm, men nu digitalt?

Talare 1 [00:55:08]: Ja, nu är det det, o ja. Och i och med att jag, tack vare att jag är en jäkla dum kille när det gäller tekniskt så tar det mig tid att lära mig alltihop det här, för en kamera, det är ju som en liten datamaskin. Men jag har lärt mig bit för bit va, så att, älskar att fotografera, och jag har fotograferat enormt mycket i Haga då. För att jag brukar säga till folk att när du går förbi dom gamla husena, höj blicken. För det finns oändligt mycket vackra saker ingraverade i dom gamla husena. Och det glömmer man, för man går med näsan i marknivå bara. Men höj blicken lite, så ser du det vackra också. Du håller med mig?

Intervjuare 1 [00:55:52]: Ja, jag håller med dig.

Talare 1 [00:55:53]: Ja.

Intervjuare 1 [00:55:53]: Oftast är det ju så att man kan få se lite kornischer och det är massa saker.

Talare 1 [00:55:57]: Precis, precis. Att man verkligen, det, nej som sagt var, men att mamma och pappa skilde sig, det var ju det, min hustru påstår att jag har lite utav det, han var världens bohem.

Intervjuare 1 [00:56:12]: Mhm.

Talare 1 [00:56:12]: Så att mamma visste ju aldrig om vi skulle ha mat på bordet eller någonting, för ibland så, ja jag skiter i att jobba, jag ska vara fri och så vidare va. Och det är klart att med två barn, för att jag hade ju även en bror då som var epileptiker.

Intervjuare 1 [00:56:26]: Mhm.

Talare 1 [00:56:27]: Och hade ofta sån här grand mal dom kallar det, och två barn och så en karl som inte liksom dög till och bidrog till hushållet, då gick det ju inte till slut va.

Intervjuare 1 [00:56:38]: Nej.

Talare 1 [00:56:39]: Men som människa var han ju helt underbar va, han älskade ju mig över allt, så att, jag har bara goda minnen efter min far.

Intervjuare 1 [00:56:47]: Mm.

Talare 1 [00:56:48]: Men tyvärr så tog ju han, 40, vad var han 44 år eller något sånt där. Och sen blev jag av med hela familjen, mor och far och min bror på fem år.

Intervjuare 1 [00:56:57]: Oj.

Talare 1 [00:56:58]: Ja.

Intervjuare 1 [00:56:59]: Var det några speciella sjukdomar eller vad var det?

Talare 1 [00:57:01]: Min bror, han som sagt hade ju då svår epilepsi och föll en gång och slog huvudet så illa så han bara, så var han borta. Min mamma fick alzheimer, och min far, slarvern, han låg hemma och fick dubbel lunginflammation och vägrade söka hjälp och dog i sängen.

Intervjuare 1 [00:57:21]: Ja.

Talare 1 [00:57:22]: Så att det gick på fem år bara. Men som tur var då så hade jag ju träffat frugan va, så då hjälpte det ju upp. Så att. Men jag säger det att livet har både upp och ner, det är bara så.

Intervjuare 1 [00:57:34]: Ja, det är så.

Talare 1 [00:57:34]: Och antingen blir man stark eller också går man under.

Intervjuare 1 [00:57:36]: Mm.

Talare 1 [00:57:36]: Det är inte mycket att välja på, och jag har valt att bli stark, och envis [skrattar 00:57:41].

Intervjuare 1 [00:57:39]: Jag tänker på att vi ska avsluta lite.

Talare 1 [00:57:44]: Ja.

Intervjuare 1 [00:57:41]: Finns det några speciella händelser du tänker på i Göteborg som du kommer ihåg?

Talare 1 [00:57:50]: Speciella händelser i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:57:54]: Kan vara roliga eller sorgliga.

Talare 1 [00:57:57]: Vad sa du nu?

Intervjuare 1 [00:57:57]: Det kan vara roliga eller sorgliga, jag själv tänker på att det var roligt när det var VM i friidrott här exempelvis.

Talare 1 [00:58:06]: Ja då går du totalt förbi mig, för jag tillhör en minoritetsgrupp som inte är ett dugg intresserade av idrott. Nej, inte det minsta. Jo, en period var jag faktiskt med och brottades, men det var nog bara misstag [skrattar 00:58:19]. En speciell händelse. Då tänker du bort från att när barnen kom då naturligtvis, du menar någonting annat, stort så?

Intervjuare 1 [00:58:28]: Ja, utan mer Göteborg, staden, ja.

Talare 1 [00:58:31]: Ja, precis, precis. Ja. Vad ska man ta då, det finns så mycket.

Intervjuare 1 [00:58:38]: Mm.

Talare 1 [00:58:38]: Det finns så jättemycket. Jo, naturligtvis, den var ju jättestor. Jag hade för två eller tre år sen, den glömmer jag ju aldrig, för att det skedde på Frölunda kulturhus. Dom hade sett att jag ibland hade gamla foton med mig från Haga, och då var det två stycken som sa, kan inte du ha en utställning.

Intervjuare 1 [00:59:02]: Mm.

Talare 1 [00:59:02]: Ja men jag har inte så mycket foton, men ta det du har. Ja ja då gör jag väl det då. Så plötsligt kom jag på, undrar hur många dom vill ha, så jag ringde, ja inte under 60, är du inte klok, så mycket foton har jag inte, det har du, plocka ihop och kom ut. Och jag fick ihop 70 stycken.

Intervjuare 1 [00:59:22]: Jaha.

Talare 1 [00:59:23]: Och utställningen blev mitt i sommaren, så att en månad försvann för då var det stängt.

Intervjuare 1 [00:59:29]: Jaha.

Talare 1 [00:59:30]: Men trots det så kom det mellan 3500 och 4000 besökare. Och det blev så enormt populärt. Så nu har jag sagt till mig själv att, får jag en stund över nu ska jag göra en fotobok om Haga.

Intervjuare 1 [00:59:41]: Ja.

Talare 1 [00:59:42]: Så jag har varit i kontakt...

Intervjuare 1 [00:59:45]: Du passar på innan jubileet nu då?

Talare 1 [00:59:47]: Ja, för att, ja det är ju bara till att lägga till texter och plocka in va.

Intervjuare 1 [00:59:51]: Mm.

Talare 1 [00:59:51]: Så jag pratade så sent som igår med det här förlaget Tre böcker. Och hon tänkte ju på alla 88 stubinerna, för att detta är ju alltså foton som aldrig någonsin har publicerats någonstans, utan det är foton tagna dels av farsan, tidigt 40- 50-tal, och sen jag då.

Intervjuare 1 [01:00:08]: Mm.

Talare 1 [01:00:08]: Så att det är helt unika foton.

Intervjuare 1 [01:00:11]: Ja.

Talare 1 [01:00:11]: Så det var en riktig pixstjärna, för jag trodde inte på det själv från början.

Intervjuare 1 [01:00:16]: Nej.

Talare 1 [01:00:16]: Och så blev det så enormt populärt alltså.

Intervjuare 1 [01:00:19]: Roligt.

Talare 1 [01:00:20]: Och där fick jag kontakt med Hagaborna naturligtvis, som bidrog med ytterligare upplysningar, så det är en pixstjärna verkligen på senare tid.

Intervjuare 1 [01:00:30]: Mm, vad roligt.

Talare 1 [01:00:31]: Ja, det, det, som sagt det händer hela tiden trevliga saker.

Intervjuare 1 [01:00:34]: Ja, ja, jättebra [skrattar 01:00:35].

Talare 1 [01:00:36]: [skrattar 01:00:37].

Intervjuare 1 [01:00:37]: Nu tänkte jag, är det något mer du vill lägga till nu, det finns ju mycket att berätta, men?

Talare 1 [01:00:43]: Ja, herre du skapare. Det är så svårt när man ska välja när det är så rikt utav det, det.

Intervjuare 1 [01:00:49]: Ja, ja.

Talare 1 [01:00:50]: Nej jag tror jag bryter där, annars så pratar jag [skrattar 01:00:52] i all...

Intervjuare 1 [01:00:54]: Man får ta del två annars framigenom. Men då, då får...

Talare 1 [01:01:01]: Nej men jag vill säga det att liksom, åren i Göteborg som ju är dom flesta då, trots att det har varit sorger då, det här när jag blev av med hela familjen och så, och nu min son då.

Intervjuare 1 [01:01:12]: Mm.

Talare 1 [01:01:13]: Så, så har Göteborg har gett mig så mycket. Jag har all anledning att vara nöjd med att jag är göteborgare.

Intervjuare 1 [01:01:24]: Ja.

Talare 1 [01:01:24]: Sen finns det ju inget liv och ingen stad eller någonting utan att det finns solkiga kanter också.

Intervjuare 1 [01:01:31]: Nej.

Talare 1 [01:01:32]: Det är ju livet.

Intervjuare 1 [01:01:32]: Mm.

Talare 1 [01:01:33]: För hur ska du veta att något är bra om du inte har något dåligt att jämföra med?

Intervjuare 1 [01:01:37]: Nej.

Talare 1 [01:01:37]: Du måste ha båda sidorna.

Intervjuare 1 [01:01:40]: Mm.

Talare 1 [01:01:40]: Så att, nej jag är väldigt nöjd med att vara göteborgare, det får jag ju säga, för att... Göteborg har gett mig oändligt mycket, och ger framför allt, det är ju inte slut ännu.

Intervjuare 1 [01:01:51]: Nej.

Talare 1 [01:01:51]: Det var som min son sa, när jag gick i pension, farsan, bry dig inte om det där med åldern, du, vad menar du, sa jag, ålder det är bara två siffror förstår du, och jag fodrar av dig att du ska bli så gammal så du skriver tre, minst 100 år.

Intervjuare 1 [01:02:07]: Mm.

Talare 1 [01:02:07]: Och det lovade jag honom [skrattar 01:02:08].

Intervjuare 1 [01:02:08]: [skrattar 01:02:08]

Talare 1 [01:02:09]: Nej, men det är samma liksom, det här med ålder, utav någon anledning, det är aldrig någonting jag tänker på.

Intervjuare 1 [01:02:16]: Nej.

Talare 1 [01:02:17]: Aldrig någonsin. För att jag skulle ju kunna sitta och gnälla över alla

åkommer jag har, för dom har blivit åtskilliga genom åren, men jag säger tack vare alla åkommorna så har jag det så jäkla bra som jag har det. Annars hade jag suttit som civilekonom någonstans och haft en väldigt bra lön för att jag syftade ju ännu högre naturligtvis, men så blev det inte, utan det blev jädrigt bra istället.

Intervjuare 1 [01:02:40]: Mm.

Talare 1 [01:02:41]: Så att jag är hemskt nöjd får jag säga.

Intervjuare 1 [01:02:44]: Ja, roligt att höra.

Talare 1 [01:02:45]: Ja, och det är roligt när man liksom står och har ett föredrag eller någonting, om jag skulle börja med, vilket jag gjort någon gång för att testa. Framför er ser ni en kille som är väldigt nöjd med tillvaron, det blir väldigt tyst i lokalen och folk börjar vrida och vända på sig, för man skall klaga lite, annars går inte utvecklingen framåt.

Intervjuare 1 [01:03:07]: Nej.

Talare 1 [01:03:08]: Och det är likadant när jag håller kurser, då är det en del som säger det att, du kan ju inte hålla kurser och vara lite smårolig eller vara på gott humör och så, för då lär ju sig inte folk någonting, och då tänker jag det, hur himla dum kan man vara. En lärdom som du får via lite glädje, den fastnar, jag är övertygad, den fastnar mycket bättre.

Intervjuare 1 [01:03:30]: Ja.

Talare 1 [01:03:31]: Men då finns det dom som är tvärsom, att nej, det måste vara stenallvarligt, annars blir det inte bra.

Intervjuare 1 [01:03:35]: Jaha.

Talare 1 [01:03:36]: Då tänker jag, jag skiter i era stenallvarligt, för jag är inte sån.

Intervjuare 1 [01:03:40]: Nej.

Talare 1 [01:03:40]: Och jag har väldigt populära kurser, så att det är ju den bästa måttstocken, att folk är nöjda.

Intervjuare 1 [01:03:46]: Mm, absolut. Ja, då får jag tacka för den här stunden.

Talare 1 [01:03:48]: Jag får tacka att jag fick prata av mig [skrattar 01:03:52].

Intervjuare 1 [01:03:53]: Ja, ska vi...

Talare 1 [01:04:02]: Men att om det går att få en kopia utav den här utskriften skulle det vara väldigt trevligt.

Intervjuare 1 [01:04:02]: Ja, ska vi se, jag kan stänga av detta, det behöver inte skrivas ut.

[bandningen slutar]